Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 266. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ЧЕТВЕР, 7-го ГРУДНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, DECEMBER 7, 1978 No. 266. VOL. LXXXV.

Округа УНС в Аллентавні відбула організаційні збори

Істон, Па. — У суботу, 4-го листопада Аллентавнський Окружний Комітет Відділів УНС відбув організаційні збори в Українсько-Американському Горожанському Клюбі, де також відбулася забава з нагоди 85-річчя „Свободи".

Голова Аллентавнської Округи УНС, Анна Гарас, яка також є головною радною УНС, відчиняючи збори, попросила Михайла Колодруба, почесного голову Округи, до виголошення молитви. Вона привітала відділових представників Округи, як теж Марію Душник, заступницю головного предсідника УНС, та Степана Гавриша, старшого обласного організатора УНС.

Марія Душник на початку своєї промови зложила признання Окрузі за виповнення своєї квоти на 84,5 відсотка в останньому році, організуючи 93 нових членів до УНС, та Анні Гарас, яка зорганізувала 42 члени з того числа. Також, всі 11 Відділів Округи зорганізували нових членів. Вона згадала, що Анна Гарас, як секретарка 47-го Відділу УНС була багато разів жіночим чемпіоном УНС та в одному році загальним чемпіоном УНС. Промовець згадала, що цього року Округа зорганізувала вже 59 нових членів до успішного виконання квоти потрібно ще 51 членів повного числа 110 членів.

Марія Душник далі реферувала, що досі УНС приєднав 2,450 нових членів в 1978 р. на загальну суму 6 000 000 дол. забезпечення, одначе УНС мусить здобути ще 2000 нових членів до кінця цього року. Вона інформувала зібраних про продовження на 5 років боргових зобов'язань та про такі справи, як будинок УНС, доручування пошти, спроби організування нових членів до УНС через „Український Тижневик", та про конечність брати участь в союзових зборах та в братському організаційному житті.

Заступниця головного предсідника УНС теж реферувала про нові організаційні пляни, про сторінку „Трибуни УНСоюзу" в „Свободі", Третій Конгрес СКВУ(Аллентавнська Округа плянувала зорганізувати автобус на Всеукраїнську Маніфестацію в неділю, 26-го листопада ц.р. в Ню Йорку).

У своєму перегляді відділових досягнень Степан Гавриш підмітив, що Іван Гуцалюк, секретар Від. 147, зорганізував 20 нових членів; Степан Івасечко, Від. 48 — 10 членів; Анна Гарас —

(Закінчення на стор. 4)

Відзначення 70-річчя проф. д-ра В. Янева

За почесним столом (зліва): проф. д-р Юрій Старосольський, Ювілят проф. д-р Володимир Янів і його дружина Софія. Світлив: Р. Голіят

Ню Йорк (Роман Голіят) — 18-го листопада ц. р. Об'єднання Українських Письменників „Слово", Делегатура й Фундація УВУ і ряд інших організацій Ню Йорку вшанували, тут в Українському Народному Домі ректора Українського Вільного Університету проф. д-ра Володимира Янева з нагоди його 70-річчя.

Розпочинаючи програму вечора проф. д-р Василь Лев привітав Ювілята від імени Делегатури УВУ в ЗСА. Накресливши його життьовий шлях він звернув увагу на велику наукову спадщину проф. д-ра В. Янева, яка нараховує понад сто кілька рубрик. Проф. Юрій Старосольський згадав про молодечі роки Ювілята, його активну працю у Пласті, й трудну в той час громадсько-політичну працю під польською займанщиною у Львові, яка не обійшлась без судових процесів і тюрми. Володимира Янева, як одного з підсудних в т. зв. процесі ген. Перацького тамошня влада заслала до „славнозвісного" концентраку у Березі Картузькій. Орест Питляр у своєму слові пригадав своєму старшому на чотири роки Приятелеві про львівські часи, коли то вони обидва ходили вулицями Львова й обговорювали тодішнє міжнародне положення. О. Питляр, повернувшись з Женеви до Львова й засвоївши швайцарські західньо-европейські ідеї, хотів це саме застосувати в Галичині. Проф. В. Янів оспорював його погляди, які в той час не мали ніякого примінення на галицькому ґрунті.

Степан Крижанівський по-мистецьки відчитав два вірші В. Янева, які автор створив в тюрмі, а саме „Отче Наш" і „Листопад".

Ювілята вітали: д-р проф. Ярослав Падох від Наукового Т-ва ім. Шевченка, як його голова, п-і Ляся (Любович) Старосольська від ОУП „Слово", адвокат Роман Гуглевич від Української Нюйоркської Федеральної Кредитівки „Самопоміч" і вручив для фундації УВУ чек на 3500 дол., пані Лідія Маґун, містоголова І-го Відділу СУА в Ню Йорку вітаючи Ювілята передала чек на фундацію УВУ на 500 дол., п-і Леся Печко від себе пожертвувала на фундацію УВУ 500 дол., інж. Е. Мокрівський вітав Ювілята від Т-ва Українських Інженерів й А. Кобрин від Шкільної Ради УККА.

Між присутніми був ряд визначних громадян Ню Йорку, професори і колишні ґрадуанти УВУ і його діючий секретар мгр Володимир Дідович, який приїхав з Німеччини на III Світовий Конґрес Вільних Українців.

Програмою Ювілейного вечора для відзначення 70-річчя ректора УВУ проф. д-д-ра Володимира Янева проводив д-р Василь Лучків, а Діловий комітет, що його очолював д-р Петро Ґой підготував програму й Ювілейну Зустріч.

Відспіванням многоліття для проф. В. Янева й його дружини Софії закінчено зустріч з Ювілятом.

СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД ІМ. Д-РА ВАСИЛЯ СТЕФУРАКА НА ФКУ ПЕРЕВИЩИВ 100 000 ДОЛЯРІВ

Чікаґо. — Якраз у славний,пропам'ятний для українців,історичний день—1-го листопада відбулась Чікаґо ц.р.,зустріч репрезентантів Фонду Катедр Українознавства (ФКУ)з п-і Емілією Стефурак, для обговорення деталів про встановлення в Гарвардському університеті стипендійного фонду ім. д-ра Василя Стефурака.

Сл. п. д-р Василь Стефурак

Кожнорічні стипендії, які даватиме відсотковий прибуток з основного капіталу того фонду призначені для студентів — докторантів, які спеціялізуються в студіях україністики. Стипендії призначуватиме в порозумінні з ФКУ дирекція Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету.

На зустріч прибули: з Ню Йорку — голова ФКУ, мгр Степан Хемич, з Кембриджу — член Головної Екзекутиви, один з видатних діячів ФКУ молодшого покоління, д-р Адріян Сливоцький, а місцевий комітет ФКУ репрезентували — д-р Ілля Мула, давній ентузіяст українського гарвардського проєкту і докторант історії Юрій Гаєцький, науковий співробітник УНІГУ.

Пані Стефурак передала голові ФКУ імпозантну суму у висоті 92 тисячі долярів. Попередньо панство Стефураки вплатили на фонд українських студій в Гарварді — 10 тисяч долярів. Ці дві вплати становлять тепер новостворений стипендійний фонд ім. д-ра Василя Стефурака у висоті 102 тисячі долярів.

Сл. п. д-р Василь Стефурак, видатний громадянин, гордий син Гуцульщини, меценат української науки помер в Чікаґо, 1-го квітня ц.р. Його Дружина, знаючи його бажання, без проволікання поробила потрібні заходи для створення згаданого стипендійного фонду. Д-р Стефурак був взором українського лікаря — чутливої людини на болі й потреби людей нашої спільноти. Він був активним і творчим членом нашої громади.

Сл. п. Василь Стефурак народився 9-го серпня 1898 року в селі Соколівка, повіт Косів, Західня Україна, в селянській родині і мав двох братів та одну сестру. Перші дві кляси народної школи скінчив в родинному селі, на Гуцульщині, третю й четверту клясу закінчив в Косові. До української гімназії ходив в Коломиї, мешкаючи в педагогічній бурсі.

Перша світова війна перериває його навчання. У 1916 році покликають Стефурака до австрійського війська. В 1917 році він вже бере участь у 12 і 13-ій офензиві на італійському фронті. В 1918 році одержав відпустку, але приїхавши домів, занепадає на недугу

(Закінчення на стор. 4)

На Різдвяній виставці в Голл оф Саєнс відбудеться Український День

Флашінґ Медовс Парк, Квінс, Н. Й. — Тут, від 25-го листопада ц. р., між іншими народними виставками, проходить теж Українська Різдвяна Виставка, яка триватиме до 31-го грудня.

У рамках цієї виставки у суботу, 9-го грудня ц. р., від год. 2:30 по полудні відбуватиметься Український День з відповідною програмою. Виконавці цієї програми — це хор „Молода Думка", під диригентурою Станислава Косева, акомпаньюватиме хорові на фортепіяні Людмила Молдавська; студія Українського Народного Балету з Озон Парку під керівництвом Уляни Куниської-Шмериковської; Школа Кобзарського Мистецтва під орудою о. архипресвітера С. Кіндзерявого-Пастухова, сольоспів — Лариса Магун-Гурин та українські танцюристи з Флашінґу під керівництвом Ольги Войцік. Майстром церемонії буде відома актриса Лариса Кукрицька-Лисняк, координатором програми — Оксана Кузишин.

Влаштування програми Українського Дня уможливили фонди з Нюйоркської Стейтової Ради Мистецтв. Саму Українську Різдвяну Виставку, яка, як згадано, триватиме до 31-го грудня, підготовив 28-ий Курінь УПС „Верховинки".

ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНСОЮЗУ В ЛИСТОПАДІ Ц.Р.

До Головної Канцелярії УНСоюзу наспіло в листопаді 1978 р. 213 аплікацій нових членів, що їх прислали такі секретарі і організатори:

По 5 і більше аплікацій надіслали: С. Гавриш (83) — 7, Христина Фуга (269) — 7, В. Палідвор (204) — 6, о. С. Біляк (322) — 5.

По 4 аплікації надіслали: В. Квас (88), В. Бойд-Борискевич (94), Р. Татарський (94), Т. Дуда (163), Б. Дейчаківський (233), М. Кігічак (240), Стела Федик (292), В. Гавриляк (316), І. Бабяк (324), Олександра Яворська (344), В. Попович (367), Я. Гуменюк (426), Т. Лялька (467).

По 3 аплікації прислали: Анна Гарас (47), М. Шеремета (70), С. Шилькевич (116), В. Рефт (120), Марія Гаравус (127), І. Скіра (153), Анна Ремік (238), Й. Чабан (242), І. Чопко (271), В. Стригун (336), Р. Припхан (399), Дарія Манило (474).

По 2 аплікації прислали: П. Шевчук (13), О. Зинюк (15), П. Головачук (42), Д. Головатий (53), І. Бурній (64), І. Сєрант (86), І. Ярчак (113), М. Сорока (136), Стела Раєн (171), М. Мартиненко (245), Е. Барилка (268), С. Іваницький (276), С. Кравець (277), Е. Макар (340), М. Захарко (349), Ю. Цегельський (368), П. Крепіч (369), П. Тарнавський (375), В. Євтушенко (422), М. Малинівський (437), Д. Заневич (441).

По одній аплікації нових членів надіслали 58 секретарів і організаторів. Разом Головна Канцелярія УНСоюзу одержала 213 аплікацій нових членів.

ФРАНЦІЯ ПІДПИСАЛА ТОРГОВЕЛЬНИЙ ДОГОВІР З КИТАЄМ

Париж. — Франція і Китайська Народна Республіка підписали довготерміновий договір, який охоплюватиме покищо 13,6 більйона долярів і буде в силі до 1985 року. Цей договір поставив Францію в упривілейоване становище, бо фактично перед іншими европейськими країнами і З'єднаними Стейтами Америки в торговельній конкуренції щодо нововідкритих китайських ринків. Договір в Пекіні підписав французький міністер для закордонної торгівлі Жан Франсуа Деніо і його відповідник у китайському уряді, Лі Чіянґ. Економічні спеціялісти стверджують, що це перший довготерміновий договір, що його підписав в останньому часі комуністичний режим в Пекіні із західньою демократичною країною.

Під час підписання договору був також присутній заступник прем'єр-міністра КНР Тенг Гсіао-пінґ, який виголосив з того приводу коротку промову, наголошуючи важливий вклад китайців у цих переговорах. Договір охоплює дуже широку скалю торговельної виміни, від нафтової ропи починаючи і на публічних роботах кінчаючи. Китай зокрема зацікавлений закупівлею електронічних апаратів для змодернізування своєї індустрії, термоелектричних ґенераторів, потужних турбін тощо. У випадку знайдення більших нафтових родовищ, Франція матиме першенство щодо видобування нафтової ропи, а разом з тим наступить пожвавлення виміни іншими товарами.

Сталева індустрія Франції також одержала великі привілеї. Французькі компанії дістали замовлення на побудову кільканадцятьох мостів, фабрик, перетоплювань залізної руди, як теж розбудову інших комплексів і вони тепер значно випередили німецькі компанії, які єдині досі займалися тією справою. Тенг виявив зацікавлення побудовою термонуклеарної фабрики, яка коштуватиме 2,2 більйона долярів.

Японія, якщо йдеться про торгівлю з Китаєм, все ще стоїть на першому місці. Китайсько-японський торговельний оборот становитиме в цьому році 5 більйонів долярів, а довгоречинцевий обмін — 20 більйонів.

Франція, однак, дуже вдоволена підписаним договором, бо хоч обмін покищо не даватиме великих зисків, але зате зліквідує, або принаймні значно зменшить безробіття і загально скріпить французьку економію.

Політичні спостерігачі стверджують, що Франції дуже допомогли давньоіснуючі зв'язки між Пекіном і Парижем і французька амбасада в Китаї, яка ввесь час цікавилася розвитком подій в КНР і тому французький уряд міг своєчасно займати становище до кожної справи, чого не могли робити інші, в тому числі ЗСА. У зв'язку з новим договором Франція тепер матиме можливість розбудувати свій торговельний департамент при амбасаді, а французькі компанії відкриють свої бюра в Пекіні.

СОВЄТСЬКИЙ ДИРИҐЕНТ К. КОНДРАШІН ВИБРАВ ВОЛЮ

Амстердам, Голляндія. — Кіріл Кондрашін, один з найкращих диригентів симфонічних оркестр Совєтського Союзу, відмовився від повороту до Москви і зажадав права на перебування в Голляндії, де він минулої суботи, 2-го грудня, закінчив двотижневі гостинні виступи з голляндською симфонічною оркестрою Концертґебув.

Кіріл Кондрашін

Пресові аґентства подали до відома, що Кондрашін повідомив речників голляндської оркестри через своїх приятелів, що він і його дружина Ніна не бажають повертатись до СССР, де вони залишили троє дорослих дітей. Як причину Кондрашін подав обмеження совєтськими властями його права на свободу мистецького вислову, — заявили речники Концертґебув. Ще в понеділок, 4-го грудня, Кондрашін і його дружина переховувалися у приятелів.

Кондрашін, якому 64 роки, є одним з найбільш відзначених совєтських диригентів. Будучи в заряді московської фільгармонічної оркестри від 1960 року, він значно причинився до піднесення її музичного рівня та поширив її репертуар творами таких композиторів, як Моцарт, Гайдн, Дебюссі, Равель, Малер і Стравінський. На Заході Кондрашін вславився своїм виступом в 1958 році з американським піяністом Вен Клайбирном, який здобув першу нагороду в конкурсі ім. Чайковського в Москві. Кондрашін і Вен Клайбирн награв на платівки Чайковського „Концерт ч. 1. і Рахманінова „Концерт ч. 3", які до сьогодні втішаються великою популярністю серед любителів музики.

У 1948-1949 роках Кондрашін був відзначений сталінськими преміями, а в 1972 році він одержав найвище мистецьке відзначення СССР — звання „народного артиста СССР". Вже в 1950-их роках Кондрашін виступав в різних країнах Заходу як диригент-гість відомих симфонічних оркестр і як диригент московської фільгармонії.

Президент Афганістану відвідує СССР

Москва. — Афганістанський президент Ноор Мохаммед Таракі 4-го грудня ц. р. прибув до Москви з офіційною візитою, метою якої є встановити ближчі зв'язки з Совєтським Союзом. Від часу коли прокомуністична Народно-демократична партія в квітні ц. р. захопила владу в Афганістані, Таракі не виїжджав за кордон, хоч вдержував зв'язки з СССР за посередництвом афганістанської амбасади в Москві і через висланників СССР в Афганістані. Таракі вже відбув розмову з генеральним секретарем ЦК КПСС Леонідом І. Брежнєвим. Він має намір зустрінутись також з іншими совєтськими лідерами.

ЗАВЕРШУЄТЬСЯ ПІДГОТОВА ДО ВІДЗНАЧЕННЯ ЮВІЛЕЙНИХ РІЧНИЦЬ ВИДАНЬ УНС В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Головне, що треба ще вчинити, це поінформувати широкий загал нашого громадянства цієї світової метрополії про запляновaний на суботу, 16-го грудня, Ювілейний Бенкет, що ним місцевий Окружний Комітет Відділів Українського Народного Союзу, під протекторатом Головного Екзекутивного Комітету УНС, відзначить ювілейні річниці появи періодичних публікацій УНС: 85-річчя „Свободи", сьогодні найстаршого українського щоденника в світі, включно з Україною, 45-річчя англомовного „Українського Тижневика" та 25-річчя дитячого журналу „Веселка" — стверджено тут на нарадах окремого Комітету, який займається влаштуванням цієї ювілейної імпрези. Наради Комітету відбулися минулого понеділка, 4-го грудня, в приміщеннях адвокатського бюра головного радного УНС д-ра Аскольда Лозинського, і в них взяли участь: голова Окружного Комітету Відділів УНС д-р Іван Сєрант, який проводив нарадами, головний предсідник УНС д-р Іван Флис, заступниця головного предсідника пані Марія Душник, головні радні УНС д-р Аскольд Лозинський і Микола Хоманчук та д-р Олександер Соколишин, який приготовляє відповідну виставку видань УНС в готелі Рузвелт (Медісон евеню і 45-та вулиця), в якому відбудеться Ювілейний Бенкет, мгр Іван Винник,якого запрошено на майстра церемонії Бенкету, імпрезовий референт Степан Чума, який займається організацією мистецької програми під час Бенкету, та Михайло Юзенів. З інформацій голови д-ра Сєранта та інших членів Комітету виходить, що вся основна підготова до Бенкету вже виконана, включно з замовленням залі та устійненням страв, що їх подаватимуть бенкетовим гостям. Надруковано та вислано на адреси ряду організацій і деяких осіб окремі запрошення, але під час нарад постійно підкреслювано, що запрошені до участи в цьому Ювілейному Бенкеті всі громадяни, бо запрошення вислано тільки тим, чия адреса була „під рукою". Інформуючи про підготову мистецької програми, С. Чума згадав зокрема про виступ солістки, сопрано Ляриси Магун-Гурин, ансамблю „Промінь" під кер. Богданни Волянської і довголітнього фейлетоніста „Свободи" ред. Івана Керницького-Ікера та про деякі „несподіванки" і про виступ маленької читачки „Веселки" Яринки Ференцевич. Точна мистецька програма буде своєчасно проголошена. На промовця під час бенкету запрошено довголітнього головного редактора „Свободи" і тепер редактора-емерита Антона Драгана.

Бенкет, як уже згадано і як відомо з оголошень, відбудеться в суботу, 16-го грудня, в бенкетовій залі готелю Рузвелт при Медісон евеню і 45-ій вулиці в год. 7-ій вечора. Зголошення участи в цьому Ювілейному Бенкеті (даток 25.00 дол) висилати на адресу: А. Лозинський, Еськв., 98 Друга евеню, Ню Йорк, Н. Й., 10003.

Бенкет в суботу буде попереджений Пресовим Панелем з участю редакторів „Свободи", „Українського Тижневика" і „Веселки", що його влаштовують, у порозумінні з Окружним Комітетом Відділів УНС, спільно Управи Спілки Українських Журналістів Америки (СУЖА) та Літературно-Мистецький Клюб у приміщеннях цього Клюбу при Другій евеню в п'ятницю, 15-го грудня, в год. 7-ій вечора, про що будуть окремі повідомлення.

Учасники нарад висловили багато надії на численну участь у влаштовуваних ювілейних імпрезах періодичних видань УНСоюзу, зваживши на їх службу цій Громаді.

ПЕРЕДАЛИ СПИСОК УКРАЇНЦІВ, ЯКІ БАЖАЮТЬ ВИЇХАТИ З СССР

Париж, Франція. — Як тепер інформують французькі аґентства, колишній французький міністер Бернард Стасі використав нагоду перебування у Франції міністра закордонних справ СССР Андрея Ґромика минулого жовтня, щоб передати совєтській амбасаді список українців, які бажають виїхати з СССР.

Бернард Стасі, який в 1973 році займав пост міністра заморських територій в уряді прем'єра П'єра Месснера, є під цю пору заступником президента і речником Центристської партії. Він заявив кореспондентам, що листу приготовив колишній український дисидент Леонід Плющ, який від січня 1976 року проживає у Франції.

ПЕРЕСЛІДУЮТЬ СИНА ЗА ВІДМОВУ БАТЬКА СПІВПРАЦЮВАТИ З КҐБ

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — Передаємо повний текст заяви Василя Січка до Президії Верховної Ради СССР у якій він зрікається громадянства СССР та просить про дозвіл виїхати до ЗСА для закінчення вищої освіти. Цю заяву одержало Представництво Української Гельсінкської групи за кордоном.

Василь Січко і його батько Петро - є членами Української Гельсінкської групи.

„Я, Січко Василь Петрович, 1956 року народження, українець, бувший студент Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка, відмовляюся від громадянства СРСР у зв'язку з тим, що мене незаконно, в наслідок гоніння і травлі протягом двох років, виключили з Київського університету з факультету журналістики (наказ про виключення № 506 від 20 липня 1977 року) і вимагаю дати мені право на еміґрацію в Сполучені Штати Америки для здобуття притулку й осягнення вищої освіти в цій країні.

Свій пашпорт громадянина СРСР (серія ХІ-ИС № 687-717) виданий Долинським РВВС Івано-Франківської области, та свій військовий квиток (серія ИК, № 3556733), виданий Долинським райвійськоматом Івано-Франківської области, я здаю у відділ внутрішніх справ Московського райвиконкому міста Києва, де я в даний час прописаний, разом з копією заяви про вихід з громадянства СРСР.

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії), Василь Тершаковець і Євген В. Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Свобода преси

У кінці минулого місяця учасники пленарної конференції Організації Об'єднаних Націй в питаннях освіти науки і культури (ЮНЕСКО) схвалили запропоновану Америкою компромісову резолюцію щодо справи засобів масової інформації, таким чином відкидаючи, принаймні на близьке майбутнє, піддержану Совєтським Союзом, іншими комуністичними державами і рядом країн „третього світу" декларацію, в якій пропонувалося „злегалізувати" урядову контролю над пресою.

Країни вільного світу, як теж деякі із „третього світу" цього разу перемогли і оборонили принцип свободи преси, але можна передбачувати, що диктаторський Совєтський Союз, його сателіти та тоталітарні режими в багатьох економічно недорозвинених країнах і в майбутньому знову старатимуться, щоб ЮНЕСКО таки схвалило резолюцію в справі урядової контролі над засобами масової інформації, бо Москва ці старання розпочала ще в 1970 році, а відтак посилила їх п'ять років пізніше.

У 1975-му році на пленарній конференції ЮНЕСКО кремлівські верховоди доручили представникові „суверенної" Білоруської ССР представити проєкт деклярації, в якій пропонувалося, щоб відтепер уряди всіх держав відповідали за діяльність своїх засобів масової інформації та мали контролю над вістками, репортажами чи коментарями закордонних журналістів, які перебуваоть у даній державі.

Таким чином кремлівські самодержці, які вже мають повну контролю над совєтською пресою та іншими засобами інформацій Совєтського Союзу, старалися, щоб міжнародна спільнота „злегалізувала" цю внутрішню контролю, як теж формально признала Москві право цензурувати писання закордонних журналістів. Ці намагання Москви тоді провалилися, бо ЮНЕСКО, завдяки країнам вільного світу, де існує дійсна свобода преси, а не „паперова", як у диктаторському Совєтському Союзі та інших комуністичних державах, проголосувало відкласти цю справу на пізніше і ввести деякі зміни в цю деклярацію.

Однак, Совєтський Союз і ряд країн „третього світу", в яких теж існують тоталітарні режими, вирішили попробувати ще раз, бо під час останньої пленарної сесії ЮНЕСКО, яка проходила в Парижі від 24-го жовтня до 29-го листопада ц. р., між іншими справами, знову розглядали резолюцію, яка теж пропонувала обмежити свободу преси, хоча фразеологія цієї резолюції була дещо відмінна від тієї, яку Москва старалася пропхати в 1975-му році.

Фразеологія інша, але ціль та сама: запевнити, щоб диктаторські уряди мали право цензурувати вістки, репортажі і коментарі закордонних журналістів, а тих кореспондентів, які не підчиняться директивам цих урядів, — „видворювати", чи навіть арештувати.

Отже, згадана резолюція вийшла б тільки на користь комуністичним режимам, які страшенно бояться поширення правди про них, про їхні політичні, суспільні та економічні системи, а також, як можна було очікувати, на паризькій сесії ЮНЕСКО підтримувати її ті країни „третього світу", в яких також існують диктаторські режими.

Натомість тій резолюції спротивилися всі держави вільного світу, які мають історичну традицію свободи преси, тобто свободи, яка є невід'ємним принципом усіх дійсно демократичних суспільств.

Подібно зареагували теж журналісти з різних держав вільного світу і з ряду країн „третього світу", вказуючи, що якщо ЮНЕСКО схвалить підтриману Совєтським Союзом резолюцію, то це означатиме, що міжнародна спільнота „легалізує" контролю урядів над засобами масової інформації, що зовсім неспівмірне з принципом свободи преси.

Треба надіятися, що делегації ЗСА на всіх наступних конференціях ЮНЕСКО, як теж делегації всіх інших свободолюбних держав, категорично відкинуть старання Москви знову пропхати резолюцію щодо урядової контролі над пресою, бо ця резолюція не тільки антидемократична, але противиться самій Хартії Об'єднаних Націй.

К. Крупський

ЗАБРОНЗОВУЮТЬ КУЛЬТ ОСОБИ БРЕЖНЄВА

(1)

Відоме американське видавництво Саймон енд Шустер в Ню Йорку, в 1978 році опублікувало книжку п. н. „Леонід І. Брежнєв — зі сторінок його життя". Патронат та авторство книжки належить Академії Наук СССР, а вступне слово до книжки написав сам Леонід Брежнєв. Під вступним словом видніє підпис Брежнєва написаний кирилицею. На останній сторінці обгортки книжки надрукована цитата вислову зі вступного слова „Цю книжку написано на побажання Саймона енд Шустер видавців. На їхнє бажання я погодився написати вступне слово тому, що ця публікація, як виглядає мені, допоможе американському читачеві набути краще знання про життя совєтських людей і цим сприятиме кращому порозумінні поміж нашими країнами, які несуть спеціяльну відповідальність у сьогоднішньому світі. Щобільше, я думаю, що моя біографія є частиною біографії цілого совєтського народу. Тоді, коли я ще навіть не сягнув одинадцять років життя, сталася історична подія величезної важливости, а саме, в Росії вибухла революція 25-го жовтня (7-го листопада) 1917 року. Я був свідком народження нової ери в модерній історії, хоч, звичайно, я освідомив собі це доростаючи."

На передній сторінці обгортки видніє велика фотосвітлина Брежнєва, а також назва книжки, назва автора вступного слова (тобто прізвище Брежнєва видніє два рази) і назва патрона — Академії Наук СССР. Книжка має 320 сторінок друку більшого формату (15 X 24 цм.), поділена на 6 розділів та вміщує понад 60 фотосвітлин центром уваги яких є Леонід Брежнєв (картки зі світлинами не враховані в сторінках тексту книжки).

Перечитавши цю книжку про Брежнєва мимоволі пригадується мені його попередник Микита С. Хрущов, який виступив проти „культу особи" Сталіна, але тоді, коли він сам досягнув вершка сили, на Заході почали появлятися книжки про Хрущова авторства т. зв. „совєтологів". Дехто з тих „спеців" почав захоплюватися „ґеніяльністю" Хрущова. Те захоплення передалося навіть одиницям з українців і дехто з них почав висловлювати почуття гордости з тої причини, що Хрущову приписували українське походження, а головним атутом того українства Хрущова мало бути те, що він родився на пограниччі України.

Якщо ті наївні ентузіясти ще не минулися, то нехай тепер потішаться тим, що Брежнєв народився майже в центрі території України, однак коли вони самі перечитають книжку про Брежнєва, то напевно засмутяться тим, що для цього москаля назва України має тільки географічне значення і являється для нього тільки синонімом до „Полудневої Росії".

У книжці „Хрущов пригадує", яку на основі розповіді Хрущова упорядкував Едвард Креншо, Хрущов ще хоч робить прислугу Україні тим, що говорить багато правди про жорстоку сталінівську пацифікацію України (в якій Хрущов також брав участь), про спротив українського народу як нації проти російського імперіялізму, русифікації, нищення української культури і т. д.

У книжці про Брежнєва вже немає і найменшої згадки про таке минуле українського народу. В ній, направду, усе спрепароване по „академічному" — хитро і мудро. Ось взірець такого хитрунства: „Село Каменское (Брежнєв народився в селі Каменське, сьогоднішній Дніпроджержинськ, прим. К. К.) — типове село царської Росії..." тощо. Стиль книжки нічим не різниться від того стилю, яким пишуться пропагандивні совєтські журнали англійською мовою, які розповсюджуються в ЗСА. В тих журналах часто пишуть про те, скільки то тих „прерізних народів" живе в Совєтському Союзі, і що число їх перевищає сотню. При цьому окозамилюванні, автори тих статтей, обов'язково вказують на деякі сибірські племена, яких число не перевищає кількадесять тисяч, як приміром, чуванці, евенки, ненецці та інші. Мовляв, багато з тих народів колись навіть не мали свого власного письма, а совєтський уряд потрудився до тої міри, що створив для тих народів альфабети. Ось такими, як каже в таких випадках наш нарід, грушками на вербі, відвертається увагу читача від гіркої дійсности та піддається йому гадку немов би то совєтська влада така глибоко гуманна, що дбає і про найменші племена. Де ж тут може бути місце для нищення культури якогось народу чи насильної русифікації і т. п.?

Тим часом за параваном такого безсоромного окозамилювання проходить ганебне плянове нищення мови і культури та геноциду історичних багатомільйонових народів — українського та інших народів т. зв., „совєтських республік", які мають бажання і всі дані жити своїм незалежним життям.

Але повернімось до названої біографічної праці про Леоніда Брежнєва, упорядкованої спецами Академії Наук СССР. Нічого нового в ній нема, якщо порівнаєте її з такими біографічними працями про попередніх диктаторів російської червоної імперії. В ній тільки вставлена нова центральна особа та інші обставини, але стиль та інтерпретація подій, як і в попередніх совєтських біографіях, залишаються такими ж самими. Кромі божка Леніна тут не згадується і найменшої заслуги попередників, які, як знаємо, колись були так само, як тепер Брежнєв — всезнаючими, всепередбачаючими, а Сталін став навіть любезним батьком і „сонечком ясним".

[Продовження буде]

Л. Рихтицький

ЧИ ВОНИ ЗВІТУЮТЬ ЧИ ДУРЯТЬ..?

Мільйони людей в цілому світі щодня читають розповсюджувані мільйоновими накладами свої щоденники. Вони читають їх в дорозі на працю, читають дома, читають у ресторанах і каварнях. Більшість прочитаного сприймається майже несвідомо чи радше підсвідомо, бо поспитайте за кілька годин пізніше, що нового в газетах, ледве чи дістанете відповідь. Але в мільйонах мозків залишаються сліди, залишаються підсвідомо опінії, коментарі, твориться ціла атмосфера прочитаного, до якої день за днем додається потроху цієї самої матерії.

Питання стоїть: що саме дістається у ці мільйони голів у світі, чим вони годуються і як вони сприймають прочитане та чи — і як — воно керує їхніми думками.

Мене цікавить один аспект цієї проблеми. В останній час воєнні алярми у світі дуже зросли і оливи до цього вогню додають гарячкові зміни в Китаї, у напрямку перебудови цілого господарства на модерний лад і в напрямку дозброєння китайських мас; не зменшують температури також щораз частіші познаки нового дозброювання американців та західних европейців. Все це діється серед атмосфери зростаючих труднощів в ізраїльсько-єгипетських переговорах про мир, щораз більших проблем із переговорами в справі обмежень атомової зброї між Америкою та СССР і навіть в новій мілітаристичній течії в Японії, залишаючи вже на боці такі „дрібниці", як Афганістан, Іран, чи Етіопію. Американська преса щодня досить широко і вичерпно звітує про ці події, але що кидається у вічі, це брак акумуляції, брак наростання вісток до поземy журналістичного та політичного досвіду, на основі минулих успіхів, чи неуспіхів, а тим самим комплетний брак вказування читачеві, що ця чи інша проблема, не зродилась сьогодні, навпаки, що вона тягнеться з минулого і що на сьогодні вона досягає пропорцій своєрідної катастрофи.

Візьмемо один типовий приклад. САЛТ-І, договір про обмеження стратегічного, атомового озброєння, підписав в Москві президент Ніксон у травні 1972 року, після понад чотирьох років важких переговорів із совєтами. Під час, коли Америка повністю дотрималась постанов цієї умови, Совєтський Союз безшабашно продовжував зброєння таким темпом, що на сьогодні він досягнув переваги над Америкою майже у всіх родах зброї, а вже зокрема масивні, 20-мегатонові, совєтські водневі бомби є вдесятеро сильніші за 2-мегатонові американські. Совєтські ракети, які шість років тому були доволі примітивні, сьогодні на віддаль майже 5 тисяч миль вдаряють у ціль із максимальною помилкою на 100 ярдів, тобто в скалі знищення у вибухах водневих бомб можна сказати, що вони приходять точно в ціль. Цього совєти досягнули під час переговорів і після їх підписання! Сьогодні ми є свідками церемоній з переговорами в справі САЛТ-ІІ, тобто з метою дальшого обмеження атомових зброєнь...

За всі ці роки, прочитуючи американську пресу я запримітив дивне явище: репортери і журналісти звітують про кожен новий крок у цих переговорах так, начебто це було щось цілком нове, щось, що саме тількищо діється, щось, чого передтим не було. Скажемо, завважують, що совєти обманули Америку. Ну, то й що таке, що обманули? Раз обманули, але Америка сильна і так дальше. Місяць пізніше показується, що совєти обманули знову, цим разом у справах фльоти. І щож? Обманули, але Америка дасть собі з цим раду і так дальше. При третьому обмані те саме і ніхто не згадує попередніх обманів, так, наче б їх не було! І коли ці совєтські ошуканства акумулюються до такого ступня, що сьогодні вже говориться відкрито про першенство СССР в узброєнні, американська прилюдна опінія, американський читач не з'ясовує собі ясно процедури цих неуспіхів своєї, американської політики! Він їх не сприймає, для нього кожен совєтський обман був одним обманом самим для себе і такий читач не виявляє відповідного до створеної ситуації алярму! Доказом цього явища — це ситуація в Америці перед японським нападом на Перл-Гарбор, 7-го грудня 1941 року. Президент Рузвелт потребував такого політичного і психічного шоку, щоб збудити американський народ до реакції. З цього вийшла теза — досьогодні ясно не

(Закінчення на стор. 3)

Ф. Любинецька

УКРАЇНСЬКЕ ШКІЛЬНИЦТВО НА ТЛІ ПРОБЛЕМ В АМЕРИКАНСЬКИХ ШКОЛАХ

III

А тепер про проблеми, які американці завважили тепер у своєму шкільництві.

Зацікавлення батьків школою

Ми цю справу вже давно розв'язали. Все українське шкільництво, може тільки за певною принукою більш ініціятивних одиниць, є ділом батьків. Не буде охочих батьків посилати своїх дітей до української школи, не буде й школи. Вони, ці наші школи, є неначе їх дитиною, і як такі, втішаються більшою опікою батьків, ніж американські школи. Наші батьки більше цікавляться поступами учнів, не раз допомагають дітям дома у вивченні лекцій, зокрема з українознавчих предметів. Рівнож батьки в українознавчих школах відбувають дижури на коридорах в часі перерви для вдержання більшої дисципліни.

Щодо допомоги батьків у самому процесі навчання, то ще прикінці 50-их років у Детройті запрошувано до викладів у вищих клясах фахівців із даних ділянок (Едвард Козак, д-р Петро Біланюк). Рівнож цю справу висунуто на сесії Світової Координаційної Виховно-Освітньої Ради в Торонто, яка відбулася в часі Другого СКВУ під кличем „школа в суспільстві" і суспільство в школі".

Зокрема важливою справою є підготова учителів і постійний дошкіл для вдержання відповідного навчального рівня школи. І в тому напрямі і Шкільна Рада УККА і Педагогічний Осередок Світової Координаційної Виховно-Освітньої Ради проявляли і проявляють ініціятиву. Педагогічні конференції з дошколом учителів відбувались вже в 60-их роках (Ню Йорк, Детройт, Клівленд, Чікаґо), а в останніх роках треба згадати педагогічну конференцію в Детройті в 1975 році, зорганізовану Педагогічним Осередком, педагогічну конференцію, зорганізовану Шкільною Радою УККА в Елленвіллі в 1977 році, Педагогічну конференцію зорганізовану також Шкільною Радою УККА в Рочестері, Н. Й., у 1978 році. На програму цих конференцій складались доповіді, семінари і показові лекції. Сьогодні є заходи Шкільної Ради УККА зорганізувати виїздні вишкільні комісії, які на місцях переводили б дводенні вишкільні курси учителів українознавчих чи взагалі українських шкіл.

Дисципліна в школі

Американські джерела згадують, що у всіх парафіяльних школах дисципліна є краща, ніж в державних.

У всьому українському шкільництві справа дисципліни, поза нечисленними відокремленими „легкими" випадками, не справляє більших проблем. Це треба завдячувати в першу чергу українській родині, яка силою традиції, що в її основі лежать глибокі моральні вартості, вміє вести дім у певному встановленому порядку, який віддзеркалюється у поведінці учня в школі. Рівнож учителі і директори шкіл втримуються на властивому рівні. Тому не маємо в наших школах вражаючих вандалізмів, чи позовів.

Справа телебачення

Вповні підтримуємо думку, висунуту в згаданій телевізійній програмі відносно обмеження телебачення для дітей вдома та контролі, на які фільми молодь дивиться. В загальному в домах наших молодих батьків заведено такий режим, що діти по полудні мусять перше приготовлятись до школи і читати, а щойно опісля можуть дивитись на телебачення, якщо є для них відповідні фільми. Але не можемо закривати і таких випадків, коли батьки виходять увечері з дому, а на питання, що роблять діти, відповідають: — „Вони наставлять собі телебачення".

Телебачення в школі для українознавчих предметів покищо не маємо. І відповідний апарат із замкненим кругом (closed circuit) є досить дорогий, але ще більші труднощі в тому, що для такого апарату треба мати відповідні програми, а це довга і кропітка праця.

Зате в наших школах доволі часто практикуємо прозірки і українські фільми.

Ми не маємо в наших школах люксусово виданих шкільних підручників, ні вишуканих навчальних посібників. Але наші вчителі вміють послуговуватись такими підручниками, на які ми могли здобутись, а в разі потреби самі приготовляють потрібні для навчання матеріяли.

Вибору предметів учнями в українських школах немає.

Виглядає, що картина нашого шкільництва на тлі американського виходить в нашу користь. І тому наші батьки і наша громада повинні ним гордитись. Треба навести тут приклад поляків, які з дива не можуть вийти, що ми вдержуємо більше, як 100 шкіл, (точної статистики немає), хоч наша група нечисленна.

[Продовження буде]

Микола Плав'юк

ДІЯ СКВУ У СВІТЛІ ПОТРЕБ УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ

(Доповідь на пленарній сесії III Конгресу СКВУ)

(2)

Добро нашої справи вимагає щоб було навпаки, щоб ми зуміли переважаючу кількість нашої спільноти активізувати і вказати чим і як вони можуть бути хосенні в дії нашої спільноти. І саме тут слід нам з багато більшою увагою віднестись до справи активного включення, зокрема нашого молодшого покоління в політичне, професійне, економічне життя спільнот країн нашого поселення. Очевидно, що будуть втрати, що буде багато тих, які виб'ються на проводні становища і забудуть звідки вони вийшли, забудуть про корінь свого походження. Але й буває навпаки. Уже тепер є чимало високо кваліфікованих сил, членів нашої спільноти, для яких ми часто не бачимо завдань у нашому громадському житті, або існуючими традиційними методами багатьох з них відпихаємо від нашої громади.

З тих членів нашої спільноти ми повинні зорганізувати кадри тих, які будуть шукати за приятелями української справи серед своїх приятелів, які пізнавши самі, розноситимуть слово української правди в різних прошарках і щаблях суспільної драбини нашого окруження.

Для того гурта мусимо дати хоч якусь зовнішню форму вияву, яку б ми могли вважати за мірило наших осягів чи невдач в тій муравлиній щоденній праці. Хай активніша частина з них по різних країнах оформить „Українську Фундацію" з прицілом, щоб до ІУ Конґресу СКВУ ми для неї здобули 1 000 000 долярів. Підкреслюю, що це мала б бути „Фундація", на яку ніхто не міг би відмовитись дати щонайменше один доляр річно. Маючи облік тих жертводавців, — ми можемо дати докази їм, що ми ними цікавимося, надсилаємо їм різні інформаційні матеріяли, які з часом можуть не лише їх зактивізувати в нашій праці але скріпити й збільшити їхню жертвенність. Ця фундація мала б стати засобом обліку і активізації тих, які принайменше признаються, що вони українці і готові потвердити це хоч мінімальною пожертвою. Але ця важка праця — шукання за українцями у всіх країнах, які є поза нашим обліком — дасть нам подвійні користі, про які тут була мова, а за декілька років, така Фундація може стати і джерелом додаткового фінансування діяльности СКВУ чи поодиноких справ, для яких у нас зовсім немає фінансів.

Напередодні III Конґресу ми через наші центральні репрезентації дістали список парляментаристів українського роду. Він перейшов цифру 40 прізвищ і всі вони були запрошені на наш Конґрес. Очевидно, що не всі скористали з того запрошення. Але додайте до них наших визначних лікарів, адвокатів, професорів університетів, інженерів, економістів, військовиків, журналістів, спортовців, мистців і діячів культури, який великий резервуар людських сил, з високими кваліфікаціями, які не все є як слід включені в життя нашої спільноти і які не завжди допомагають своїм знанням і професійними чи товариськими зв'язками зі своїми не-українськими колеґами, які часто займають впливові становища в країнах нашого поселення.

Цей відтинок далеко не розораний і початки мусимо робити на місцях в поодиноких країнах, але усвідомлення цієї проблеми мусить початись на всіх щаблях нашого життя і цій справі майбутні керівні органи СКВУ мусять присвятити чимало уваги.

За справлення і поглиблення дії керівних органів СКВУ

Досвід праці 4-ох каденцій Президії Секретаріяту СКВУ вказує, що ми постійно намагались в працю вводити інновації, шукати за новими виявами, вчитись на помилках, у висліді чого СКВУ є сьогодні вже установою, яка має своє місце і ролю в житті нашої громади. На основі того досвіду робимо низку рекомендацій під розвагу III Конґресові в надії, що вони будуть схвалені.

Почнім від Секретаріяту СКВУ, який між Першим а Третім Конґресом своїм чисельним станом майже потроєний. Вже саме число його, понад 60 осіб робить із Секретаріяту широке тіло до виконання тих завдань, які йому призначені: перегляд звіту із щорічної праці Президії, схвалення плянів праці і щорічних бюджетів. Висліди праці пленарних сесій часто неспівмірні із великими фінансовими витратами. Щоб поправити той стан, пропонуємо щоб Конґрес схвалював бюджет СКВУ на цілу каденцію, щоб Пленарні сесії Секретаріяту відбувались що 2 роки і щоб вони були пов'язані із якоюсь основною проблемою, над якою члени Секретаріяту можуть працювати впродовж 2-ох років. Для прикладу, питання мови є запропоноване на 1980 рік, на 1982 можна намітит подібний плян. Це, правдоподібно, дало б Секретаріятові змогу виконати ту ролю, яку між Конґресами така широка своїм складом група громадських діячів може сповнити.

Контрольна Комісія Секретаріяту СКВУ була вибрана з представників багатьох країн і внаслідок того проводила свою працю в приявності одного-двох вибраних осіб. Це зовсім ненормальне явище і тому слід би вибирати склад Контрольної комісії принайменше по двох з терену Канади і ЗСА, щоб вона діяла з мінімальним кворумом хоч 3-ох осіб в часі контролі.

Президія Секретаріяту СКВУ також потребує змін спрямованих на покращання її діяльности. Ці зміни пов'язані із пропонованими змінами статуту, які до складу Президії пропонують увести представників Европи, Австралії, Арґентини і Бразилії, як заступників Президента, а з терену ЗСА доповнити склад Президії додатковими 5 особами.

Мета цих змін — забезпечити по всіх континентах офіційні представництва СКВУ, а у випадку ЗСА, ввести додаткових членів, які перебрали б відповідальність за поодинокі сектори діяльности СКВУ. І, справді, якщо ми бажаємо, щоб такі сектори як оборона прав українського народу, інформаційна служба, документаційний центр, зовнішні зв'язки, зв'язки з українськими громадами по різних континентах, фінанси, суспільна служба, шкільництво, науковий сектор культурної дії, молодечі і студентські справи були належно координовані, то тоді в Президії Секретаріяту СКВУ, крім дотепер вибраних представників з одної країни, представників Проводів Українських Церков та українського жіноцтва — треба вибрати додаткових осіб, які будуть мати бажання перебрати відповідальність за координацію праці в одному з тих секторів.

Це, очевидно, висуває чергове питання, а як при такій постановці виглядатиме статус Рад і Комісій СКВУ. Їх треба зберегти, зокрема в тих ділянках, в яких вони проявляють себе активно. Але там де праці Рад, як автономних установ в системі СКВУ, не вистарчає, слід подбати щоб хоч один член Президії займався тими справами і унапрямлював їх. Це усправнить щораз зростаючий засяг дії Президії Секретаріяту СКВУ і поставить вимогу поширення праці наших дотеперішніх бюр.

Так поширений склад Президії, пов'язаний із ресортовим поділом праці та участю в ній представників країн далекого віддалення, вимагатиме реорганізації метод праці Президії. Вона повинна радше стати унапрямлюючим чинником, розпрацьовувати основні напрямні дії, а біжуче виконання їх мусить спочивати в руках наших бюр чи екзекутивного директора.

Тісний контакт такого широкого складу Президії вимагатиме частіших зустрічей і тому, в роках коли не будуть відбуватися пленарні сесії Секретаріяту, повинно відбутись хоч одно пленарне засідання повного складу Президії із участю відпоручників Европи, Австралії, Арґентини, Бразилії — щоб дія СКВУ була дійсним віддзеркаленням тісного контакту і співпраці всієї нашої організованої громади.

Засада узгіднення

Питання засади узгіднення в дії СКВУ слід поставити на обговорення у світлі потреб СКВУ і досвіду праці останніх 5-ти років.

На основі того досвіду засаду узгіднення пропонується обмежити до тих основних завдань СКВУ і взаємовідносин між Українськими Церквами і СКВУ.

У всіх інших справах слід увести методу вирішення справ таким чи іншим голосуванням.

[Продовження буде]

ПЕРЕСЛІДУЮТЬ СИНА...

(Закінчення зі стор. 1)

Свою заяву про незаконність виключення мене з Київського державного університету обґрунтовую такими фактами:

Я син колишніх політв'язнів. Через це у районному відділі комітету державної безпеки міста Долини, де я проживав до вступу в університет, вирішили взяти мене під свою „опіку", хоч, як відомо, діти за колишні провини батьків не відповідають і злочинів, чи якихнебудь проступків я не вчинив, чесно виконував свої громадянські обов'язки і тому першою незаконністю вже була така нездорова цікавість щодо мене і „опікування" з боку районних органів державної безпеки. Це було образою моєї громадянської гідности. Як тільки в 1975 році я поступив на денне навчання в Київський державний університет на факультет журналістики, мого батька почали викликати в районний комітет державної безпеки з різними пропозиціями, досягнення яких домагались через шантаж щодо мого перебування в університеті. Після того, як батько категорично відмовився від будь-яких пропозицій з боку даних органів, начальник Долинського районного комітету державної безпеки Кущенко (?) зробив заяву, що я дальше як до другого курсу в університеті навчатись не буду і він, обіцяє, що дорога на третій курс, як і взагалі до вищої освіти, мені буде раз і назавжди закрита. Після цього в університет з Долинського КДБ прийшла на мене „характеристика" для ознайомлення з нею двох людей — декана факультету журналістики Прилюка та секретаря партбюро факультету журналістики Погрібного.

І зразу ж під час першої сесії 1975/1976 навчального року з боку декана була спроба організувати травлю проти мене, з тим, щоб виключити з університету. Всім викладачам, які мали приймати в мене екзамени, були дані вказівки виставити мені оцінки „незадовільно". Та троє з викладачів виставили мені оцінки відповідно до знань, тобто „відмінно". І тільки останній з викладачів Парахіна, що викладала в нас курс російської мови, виявилась людиною слабкою і нікчемною, і піддалась тискові зверху. Я знав наперед про вказівку провалити мене на екзаменах і тому підготовлявся до них чудово. Відповіді мої всі були правильні і змістовні; на безліч додаткових запитань, які були поставлені Парахіною в надії провалити мене, я відповів також. І тоді Парахіна, розгубившись зовсім, зробила сміхотворну, просто анекдотичну заяву, що вона, мовляв, не може мені виставити оцінку, бо я не розмовляв російською мовою в гуртожитку, на міському транспорті, як вона мені раніше радила. І після тих слів, вимовлених тремтячим голосом, затинаючись і червоніючи, вона мені виставила оцінку „незадовільно".

Після того, як я опротестував даний висновок викладача, мені дали змогу скласти цей екзамен перед комісією і я перескалав його. Проте спроб виключити мене, зачепитись за щось, чи просто образити, не полишали.

Наведу із безлічи фактів, наприклад, один хоч і незначний, та за те типовий. На першому курсі я займався активною громадською діяльністю і часто майже сам, працюючи ночами, випускав газету „Комсомольський прожектор" факультету журналістики. Підкреслюю, що випускав майже сам, хоч в штаті штабу редакції і газети числився цілий ряд студентів, які перебували там формально. Коли ж газета отримала в нагороду почесну грамоту Університетського комітету ЛКСМУ, то на факультетських зборах перечитали і похвалили всі прізвища, що були в списку редакції, не згадавши тільки мого. Коли ж я після зборів запитався в доповідача в чому справа, він сказав, що перед виступом його доповідь процензурував секретар партбюро Погрібний і викреслив звідти моє прізвище, заборонивши його вимовляти на факультетних комсомольських зборах.

На другий рік він взагалі заборонив комсоргові давати мені будь-які громадські доручення з тим, щоб потім репресувати мене по комсомольській лінії, полегшивши цим самим спробу виключення з університету. Я чотирнадцять разів (14!) звертався до комсорга групи з просьбою дати мені постійне громадське доручення, та все марно, комсорг тільки червонів і все якось старався відговоритися і перевести розмову на щось інше. І ось весною цього року секретарем партбюро факультету журналістики Погрібним А. Г. був даний „таємний наказ" комсоргу факультету Бугрину Валентину винести мені рішенням факультетського бюро комсомолу сувору догану з занесенням в облікову карточку, що й було комсоргом запопадливо виконано. Додам тільки, що про цей наказ Погрібного, про ці його незаконні втручання в комсомольські справи, я знав ще за два тижні до засідання бюро.

Після винесення догани Погрібний зустрів мене і спробував шантажувати, сказавши, що коли я не подам заяви на відчислення з університету за власним бажанням, то мені зроблять так, що виключать з комсомолу. (А після цього, як відомо, студенти вибувають з університету автоматично).

На шантаж я не піддався. Проте наближалась літня сесія 1976/1977 навчального року і, як мені стало відомо, декан знову зробив викладачам заяву, щоб мене провалили на обліках та екзаменах. Проте, побачивши, що я успішно почав складати заліки і побоюючись, що викладачі, які будуть приймати екзамени, знову виявляться чесними людьми, декан і секретар партбюро вирішили не допустити мене до екзаменів і взяли цю брудну і підлу місію на себе. Декан Прилюк не прийняв у мене заліку із свого предмету, тобто з теорії і практики журналістичної творчости, який він у нас викладав. Причому не прийняв не тому, що я не знав предмету, а просто нагло не виставив оцінки, не захотівши не то що читати, а навіть взяти у руки мою залікову письмову роботу, щоб хоч глянути, що там написане.

А Погрібний в свою чергу виставив мені за курсову роботу, написану на тему „Проблеми людини і природи в сучасній прозі" двійку за те, що я написав цю курсову роботу на основі роману Олеся Гончара „Собор" і звинуватив її в „безпартійності", „безпринциповості", „богошуканстві", і безліч інших „гріхів", якими в роботі не пахло і близько.

На основі цих предметів декан видав наказ про недопущення мене до складання екзаменів. Тільки мене одного! Хоч 21 студент нашого курсу не склав був на той час курсової роботи і 28 студентів мали академзаборгованість з заліків. чим пояснити факт такого блюзнірства, такої грубої дискримінації моєї особи?

Незаконність виключення мене з університету підтверджують також слова Погрібного, що, мовляв, якби я вчився десь у технічному вузі, чи на якомусь природничому факультеті, то мене ніхто б не зачіпав, а на журналістиці, як гуманітарному, та ще й партійному факультеті мені з таким минулим моїх батьків не місце.

Не допустивши до екзаменів, мене виключили, мовляв, за „неуспішність" (наказ № 556 від 20 липня 1977). Але якою може бути неуспішність, чи вірніше „академзаборгованість", як пишеться в наказі, коли мені просто не дали скласти ні іднего екзамену?

Заяву, яку я написав в ЦК КПСС від 12 серпня ц.р. переслали в Міністерство освіти УРСР і звідти прийшла мені т. зв. „відповідь", що мене виключили за „академзаборгованість". Та в цій же заяві від 12 серпня, я написав, що коли мене до початку цього навчального року не поновлять в університеті, то я відмовляюся від громадянства СРСР і вимагаю дати мені дозвіл на еміграцію в Сполучені Штати Америки для отримання громадянства цієї країни і здобуття там вищої освіти.

Відмовляюся також від перебування в лавах ВЛКСМУ. Свій комсомольський квиток здаю в Центральний Комітет ЛКСМУ.

18 вересня 1977.

В. Січко"

ТОВАРИСЬКИЙ ВЕЧІР 65-ГО ВІДДІЛУ СУА

Ню Бронсвік, Н. Дж. — Кожного року під цю пору 65-ий Відділ СУА влаштовує культурно-освітню імпрезу, для розваги громадянства і спільної зустрічі. Саме в цю неділю, 10-го грудня, о 6-ій год. по пол., відбудеться Товариський Вечір у приміщенні церковної залі, при 80 Лівінгстон евеню.

У програмі: „Враження з подорожі по Україні" і „Будні на весело" — гостя п-і Дарія Колатало, сольоспів — п-і Дарія Оріховська, при фортепіяні п-на Маруся Головінська і як несподіванка — „коломийки" Відділу до слів п-і Тамари Пашкевич.

Ювілейні концерти „Гомону" і „Орлика" в Детройті

Чоловічий хор „Гомін" з Англії під дириґентурою Ярослава Бабуняка.

У нас плекано хорові традиції від найдавніших часів. Майже кожна наша церква в передвоєнних часах, кожне більше товариство мали свої хори, аматорські гуртки, танцювальні групи та інші спортові і розривкові товариства. Відбувалися досить часто з'їзди хорів або конкурси і в цей спосіб розвивалося українське культурно-громадське життя.

Світові війни (1939-1941) перервали на деякий час працю українських активних товариств, одначе, в скорому часі в таборових обставинах і наших більших скупченнях появлялися співочі, театральні і танцювальні гуртки.

Коли ми роз'їхалися по усіх майже континентах і дещо загосподарилися знову почали організуватися і добивалися гарних успіхів. Сьогодні ми маємо багато добрих хорів, заавансовані танцювальні ансамблі, вокально-інструментальні та інші. Українська молодь здобуває щораз більші успіхи і голос в науковому і політичному світі. В царині музики молодь шукає нових доріг модернізує українські мелодії, експериментує.

Сл. п. Олександер Кошиць, який зі своєю Республіканською Капелею відбув тріюмфальне турне по Европі, Америці і Канаді поклав тривкі підвалини дальшому розквіту хорового співу. Славний хоровий дириґент Дмитро Котко, який живе у Львові, скріпив хоровий спів в Галичині до небувалої сили. Слідами цих оригінальних і славних дириґентів пішли молоді таланти, які в більшій або меншій мірі зближувалися до мистецьких вершин хорових таємниць.

Дня 25-го листопада ц. р. із далекої Англії приїхали до Детройту хор „Гомін", танцювальний ансамбль „Орлик" і соліст тенор-бандурист та організатор їхнього Ювілейного турне Володимир Луців, щоби влаштувати концерт з нагоди 30-річчя їхнього існування. Цей факт гідний великої уваги всіх українців в розсіянні по широкому світі і найкращий приклад до наслідування для нас усіх. Витривалість, послідовність та ідейність хору „Гомін" і танцювального ансамблю „Орлик" — імпонуюча! Союз Українців Британії може бути гордий із цих динамічних ансамблів та їхнього безконкуренційного адміністратора, тенора-соліста, великого любителя пропагатора української пісні.

У чому є вартість успіху хору „Гомін"?

Перш усього хор має знаменитого дириґента Ярослава Бабуняка, який уміє передати свої інтерпретаційні задуми хористам; він заставляє хор його слухати. Тонке відчуття питоменностей української пісні, фразування, дикція, динамічні нюанси і темпа — це дириґентські засоби п. Я. Бабуняка, якими він добився таких непересічних успіхів!

Хор „Гомін" має добрі голоси, чисто інтонує, має приємне форте і експресивне сфорцандо, голоси збалянсовані, а головне, що хор зіспіваний і що ці всі згадані прикмети причиняються до широкої популярности хору і його слави. Дальшим чинником, який значно допомагає хорові „Гомін" і танцювальному ансамблеві „Орлик" під фаховим керівництвом п. Бабич і п. Д. Парадюк — це маестро Володимир Луців. Він незрівняний адміністратор великого розмаху і такту. Він тенор-бандурист, дорадник, мистець яких мало.

Програма концерту різнородна, цікава, захоплююча!

На велику увагу заслужив собі „Орлик"! Це першорядний танцювальний ансамбль техніка знаменита, гарні стилеві одяги і першорядна оркестра, гра якої була на професійному рівні. Танцювальні мелодії мінялися зі зміною танків. Видно велику заавансованість цілого ансамблю!

Українськи Конґресовий Комітет Америки спонзорував усі концерти в Америці, а місцеві Відділи зайнялися активною підготовою і поєднали Листопадові Святкування із концертом хору „Гомін". У Канаді ці функції сповняв КУК.

Тріюмфальне Ювілейне турне хору „Гомін", танцювального ансамблю „Орлик" і маестра Володимира Луцева, який заблистів своїм лірично-драматичним тенором — це великий успіх нас усіх, як великої української родини.

Кирило Цепенда

ЧИ ВОНИ ЗВІТУЮТЬ...

(Закінчення зі стор. 2)

опрокинута — що Рузвелт знав про цю атаку наперед, але допустив до неї свідомо — власне, щоб викликати потрібну реакцію в ЗСА!

Така методика звітування у пресі допомагає заховати від американського читача весь розмір політичної катастрофи, внаслідок якої СССР з третьорядної світової держави став чи не першою потугою і усвідомлення цього факту, якось у зв'язку із несподіваним офіційним твердженням про цілковитий брак цивільної оборони населення в ЗСА, може легко викликати своєрідну паніку, до якої американські маси є здібні, згадати б хоч ославлену радіопередачу Орсона Веллеса з Ню Йорку в 1939 році про інвазію із Марса...

Така методика звітування не побуджує політичної чуйности населення, навпаки, вона його приглушує і навіть убиває. Чи це робиться доцільно, чи це просто ще один прояв оригінального американського життя, хто може сказати..?

Відбувається образотворча виставка Слов'янських Мистців

Ню Йорк, Н. Й. (ОСП). — У понеділок, 4-го грудня ц. р., тут в гостинних залях Українського Інституту Америки, відбулося відкриття образотворчої виставки Слов'янських Мистців, влаштованої з нагоди Слов'янського Тижня. На відкритті гостей привітав інж. Андрій Пащук, голова Програмової Комісії Інституту.

У виставці, що триватиме до 10-го грудня, беруть участь мистці вісьмох народів: білорусів, македонців, поляків, росіян, сербів, словенців, словаків та українців. Українські мистці це: Яків Гніздовський, Любослав Гуцалюк, Аркадія Оленська-Петришин, Петро Холодний мол., Ніна Климовська та Юрій Соловій.

У загальному виставка цікава, хоча дещо нерівна. Виставова комісія була в складі: Сімон Крегар, д-р Вітаум Тумаш, Ільона Сочинська-Шиприкевич та Анджей Пітинскі, який був головою комісії, що займалася підготовою виставки. Присутніх на відкритті було 150 осіб із різних національностей.

У рамках Слов'янського Тижня буде також щодня відкритий Український Музей, Ню Йорк, 203 2-га евеню.

Округа УНС в Аллентавні...

(Закінчення зі стор. 1)

9 членів: Павло Крепич, Від. 369 — 7 членів; Степан Колодруб, Від. 137 — 6 членів; Катерина Сарджент — Від. 438 — 5 членів і Анна Пипюк, Від. 151 — два члени.

Старший обласний організатор твердив, що коли б кожний делегат, кожний член Головного Уряду УНС та кожний Відділ УНС взялися до праці в кампанії за новими членами, квота 2000 членів могла б бути осягнена. Полегші у вимогах лікарських оглядин повинні бути вповні використані, і нові грошові нагороди повинні бути заохотою для секретарів. Степан Гавриш також говорив про нову грамоту для молоді (ТР-65), дивіденди, та його успішні збори у 369 Відділі Павла Крепича в Палмертоні, Па. Він закінчив свою організаційну доповідь закликом до ударної організаційної кампанії для осягнення квоти та одержання нагороди.

Почесний голова, 87-літній Михайло Колодруб, говорив красномовно про початки УНСоюзу. Він був членом УНС 62 роки, секретарем Відділу та конвенційним делегатом на шістьох конвенціях. Він згадував, як наші лемки старалися будувати „Союз" серед дуже важких обставин, та закликав всіх до дальшої праці для росту й поширення УНСоюзу.

У дуже оживленій дискусії над біжучими справами УНСоюзу, як Організаційний комітет, контакти із „загубленими українцями", особисті відвідини Відділів, „Свобода" і т. п. взяли участь п-і Пипюк, і Гарас та панове С. Колодруб, П. Крепич, і Г. Процик.

На закінчення Анна Гарас закликала присутніх брати участь в організаційній кампанії та попросила почесного голову М. Колодруба до кінцевої молитви. Секретарями на зборах були Степан Муха (по-українськи) і Степан Колодруб (по-англійськи).

Після перекуски, поданої панями, відбулася забава з танцями при звуках оркестри Горошка при численній участи членів УНС та їх приятелів з Лігай Веллі і околиці.

Відкрили третю фабрику „Пепсі-Кола" в СССР

Москва. — У неділю, 3-го грудня ц. р., відбулось відкриття третьої фабрики „Пепсі-Кола" в СССР, яка продукуватиме 60 мільйонів пляшок цього напитку кожного року. Президент корпорації „Пепсіко" Доналд Кендалл взяв особисто участь в церемонії відкриття фабрики в Таллінї, Естонська ССР, разом з іншими високими урядовцями тієї компанії. Фабрика постачатиме „Пепсі-Кола" для Естонії і двох інших Балтійських республік — Латвії і Литви. Напиток продукуватимуть з концентрату, спровадженого із З'єднаних Стейтів Америки. Фабрику будували совєтські будівничі, а машинерію для перероблення цієї рідини вставляли американські спеціялісти.

Першу фабрику „Пепсі-Кола" відкрито в СССР в 1975 р. у Новоросійську над Чорним морем, а другу в 1976 р. в Євпаторії в Криму.

СХОПЛЮВАЧІ ВІДГУКНУЛИСЬ НА ЗАКЛИК ПАПИ І ЗВІЛЬНИЛИ ЖІНКУ

Рим, Італія. — У неділю, 3-го грудня, в Міляні невідомі схоплювачі звільнили вагітну жінку, правдоподібно відгукнувшись на заклик Папи Івана Павла II, який ще 15-го листопада ц. р. апелював до них в її справі. Поліційні власті знайшли 33-річну Марію Бороли Балєстріні на одній з вулиць Міляну на кілька годин перед тим, як Папа Іван Павло II виступив з традиційним словом і благословенням на площі св. Петра. Марія Балєстріні була в четвертому місяці вагітности, коли її схоплено 9-го жовтня ц. р.

СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД...

(Закінчення зі стор. 1)

т.зв. гішпанку. Ледве з неї одужав. На наші землі приходять окупанти. Про студії важко було мріяти. Щойно в жовтні 1922 р. виїздить Василь Стефурак до Відня й вписується на медицину. В 1929 році, 4-го березня промується на доктора медицини.

Познайомившись з п-ою Емілією Ботюк, одружується з нею. Повернувши до Польщі, до Познаня, нострифікує медицину і 10-го червня 1930 р. одержує польський диплом.

Лікарську практику відкриває у Косові 18-го листопада 1930 року. Практикує там до квітня 1943 року. В тому часі забирають його мадяри як закладника в боях з нашими партизанами. З ним пішла й його Дружина. Щасливим припадком дістаються вони до села Жаб'є і там д-р Стефурак дає лікарську поміч нашим повстанцям і на протязі майже сім місяців є лікарем УПА. Під напором большевиків переходять Стефураки на Закарпаття, а потім через Словаччину до Відня і живуть там в домі батьків п-і Емілії. Сл. п. д-р Василь працює в клініці. Відтак переїздять вони до Зальцбургу, а звідтіль в липні 1949 року еміґрують до Чікаго в ЗСА. Відбувши рік шпитальної практики і склавши іспит в липні 1951 року, д-р Василь відкрив свою канцелярію і працював там багато років.

Сл. п. д-р Стефурак був завжди на всіх місцях свого перебування вірним сином свого народу. Багато своїх сил та знання віддав своїм землякам гуцулам. Був членом нашої Церкви та українських товариств. В роках 1951-52 був головою українського лікарського товариства в Чікаго. Помагав видавати ілюстрований журнал „Гуцулія", будучи головою Редакційної колеґії того журналу. Співпрацював у підготові історії Гуцульщини.

По своїй смерті, при спріятливості вірної Дружини, залишив д-р Василь Стефурак пам'ятник — стипендійний фонд, — значить допомогу в процесі розвитку української науки, залишив пам'ятник в одному з кращих університетів світу по собі на славу та вічну пам'ять і на славу українського народу.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АГНЕС МІКІТОВИЧ, членка УНС Відд. 204 в Ню Йорку, померла 8 серпня 1978 на 80 році життя. Нар. 1898 р. в Чернилівці, Україна; членкою УНС стала 1942 р. Залишила у смутку доньки: Анну і Мирославу, сестру Катерину, 5 внуків і 3 правнуків. Похорон відбувся 31 серпня 1978 р. на цвинтарі Кальварія, Квінс, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
д-р Василь Палідвор, секр.

АННА ГРИНЬКІВ, членка УНС Відд. 385 в Міннеаполіс, померла на 79 році життя. Нар. 1899 р. в Новоставці, Україна; членкою УНС стала 1951 р. Залишила у смутку мужа Павла і дочки: Параску, Теодорію і Марію. Похорон відбувся 2 листопада 1978 р. на цвинтарі св. Марії в Міннеаполіс.

Вічна Їй Пам'ять!
Ярослав Карпяк, секр.

МИКОЛА ОРТИНСЬКИЙ, член УНС, Відд. 27 в Нюарку, помер 23 червня 1978 на 70 році життя. Нар. в Україні; членом УНС став 1950 р. Залишив у смутку дружину Віру і брата з родиною. Похорон відбувся 27 червня 1978 р. на цвинтарі св. Матея у Вест Сенека, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Л. Олесницький, секр.

КАТЕРИНА ЗАЙКО, членка УНС Відд. 107 в Геммонд, Індіяна, померла 16 жовтня 1978 на 82 році життя. Нар. 1896 р. в м. Полтаві, Україна; членкою УНС стала 1951 р. Залишила у смутку чоловіка Василя, дочку Галину та внучку Марію. Похорон відбувся 19 жовтня 1978 р. на цвинтарі Елмвуд, в Геммонд, Індіяна.

Вічна Їй Пам'ять!
Василь Ванджула, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 9-го ГРУДНЯ 1978 р.

НЮАРК, Н. Дж. Річні звичайні збори Т-ва Чор. Січ — 14-ий Відд., о год. 6-ій веч. в приміщенні Чор. Січі. Проситься чл. прибути, вирівняти залеглі вкладки та вибрати Управу на 1979 р. — В. Роговський, пред., М. П. Отрок, секр., З. Терлецький, кас.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя — 270-ий Відд., о год. 7-ій веч. в УНДомі. Проситься прибути, вирівняти чл. вкладки або вислати поштою на адресу фін. секр. — S. Ostrowsky, 29 Lexington Ave., Jersey City, N.J. 07304. Tel. (201) 432-2983.

АМСТЕРДАМ, Н. Й. Загальні річні збори Т-ва ім. Ів. Франка 266-ий Відд., о год. 7:30 веч. в домі Укр. Амер. Гор. Клюбу при 3-5 Теллер вул. На порядку: вибір Управи на 1979 р., внески, запити та дискусія. Приявність всіх членів обов'язкова. — С. Когут, предс., М. Кривулич, кас., В. Варшона, секр.

НЕДІЛЯ, 10-го ГРУДНЯ 1978 р.

ДЕТРОЙТ, Міш. Річні загальні збори Т-ва ім. гет. Ів. Мазепи — 183-ій Відд., о год. 1:30 по пол. в УНДомі при Мартін вул. На порядку: звіти Управи, К. К. і делегатів до Укр. Тов., дискусія над звітами та вибір нової Управи на 1979 р. Збори відбудуться і будуть важні на 1 год. пізніше без огляду на скількість присутніх членів. Просимо чл. прибути. — Д. Кошильовський, гол., Б. Фльорчук, рек. секр., П. Залуга, фін. секр., Анна Лісіца, касир.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Б-ва свв. ап. Петра і Павла — 102 Відд., о год. 11:30 рано в церковній залі св. Йосафата, 5720 State Rd., Parma, Ohio. Повідомляється, що Річні збори відбудуться 14-січня 1979 р., о год. 12-ій дня. — А. Жгута, пред., І. Жгута, кас., М. Бобечко, секр.

ФІНІКСВІЛЛ, Па. Річні збори Б-ва св. ап. Петра і Павла 321 Відд., о год. 1-ій по пол. в церковній залі. Просимо всіх чл. прибути на ці збори, на порядку нарад, яких є звіти чл. Відд. Уряду, К. К. та вибір урядовців Відділу на 1979 р. Запрошені до участи в зборах є теж члени — власники виплачених грамот. — Й. Фуга, предс., А. Шипак, кас., Д. Чук, секр.

ПІВНІЧНИЙ БРУКЛИН, Н. Й. Річні загальні збори Т-ва ім. Б. Хмельницького 158-ий Відд., о год. 1-ій по пол. в УНДомі при 216-218 Grand St. На порядку нарад: звіти Управи, К. К. та вибір нової Управи на 1979 р. Проситься чл. численно прибути. Якщо на означений час не буде відповідного числа членів, збори відбудуться на годину пізніше, без огляду на скількість присутніх. — Управа.